

De KWA is voor mij een plek waar ik kan zijn zoals ik me op dat moment voel.

Ergens in de zomer van 2008 hebben mijn man en ik kennis gemaakt met de KWA, in een kas in Bergerden, Huissen. Er was daar een expositie. Ik herinner me nog de vele huisjes, gemaakt van klei. Ik had al jaren geboetseerd en ik begreep dat de KWA een apparaat had waarmee je heel gemakkelijk een plak van klei kon maken. Dat leek mij ideaal.

Ook troffen wij daar Conny aan, die ik al kende van KAVAZ in Arnhem Zuid. Onze kinderen hadden op die plek bij haar een paar workshops gedaan.

Herman had cursussen beeldhouwen gevolgd o.a. in Duiven, maar zocht naar een andere plek.

En zo is het gekomen... In september 2008 begonnen wij op de dinsdagavond de KWA te bezoeken, Herman bij Conny en ik bij Margreet om te leren schilderen. Ik zag maar af van boetseren: zoveel ruimtelijk werk paste niet meer in en om ons huis.

Allengs begonnen we ons steeds meer thuis te voelen, ieder in onze eigen groep. We liepen ook regelmatig bij elkaar binnen om te kijken waar ieder zoal mee bezig was.

Herman heeft diverse malen meegedaan aan een verkoopexpositie en was stomverbaasd dat mensen werk van hem kochten. Hij zag zichzelf niet als kunstenaar.

Allebei hebben we klussen gedaan, soms incidenteel maar ook structureel. Ik ben al heel wat jaren lid van de tuingroep. Ik ben vooral voor het "domme" werk: geef mij maar een opdracht, en ik voer het uit. Onkruid wieden hoort daar dan ook bij... Het leuke aan deze groep vind ik ook dat je mensen ziet die op de andere dagdelen werken, waardoor ik ook zie hoeveel mensen er bij de KWA zijn.

De ledenvergadering bezoek ik redelijk trouw. Jammer, dat er steeds hetzelfde clubje zit... het is toch een plek om zaken aan te kaarten of mee te beslissen.

Sinds 3 jaar zijn we ook naar het zomeratelier gegaan: heerlijk buiten werken, advies en commentaar krijgen en geven, samen koffiedrinken. Afgelopen zomer, toen Herman overleden was, heb ik dankbaar gebruik gemaakt van het zomeratelier, een plek waar ik kon zijn zoals ik me op dat moment voelde.

In de loop van de jaren heb ik heel wat geschilderd. Ik ben steeds meer gaan zoeken naar het op mijn manier weergeven van wat ik in mijn hoofd heb. Soms lukt dat, soms ook niet. Ik heb daar doorgaans veel tijd voor nodig. Ondanks goede voornemens kom ik er niet toe om thuis regelmatig aan de gang te gaan. Margreet heeft gelukkig veel geduld, blijft stimuleren en leert ook te blijven kijken. En een doek kun je vaak alle kanten uitdraaien, waardoor het er heel anders uit gaat zien!

Gemaakt in 2018, acryl, op doek, enkel gewerkt met paletmes.

Gemaakt in 2015, olieverf op doek.